

»Dnes jsou to dva světy, které se nemohou sejít. A k čemu by to bylo? Vždyť ne mou vinou nebo tvou; nebo toho, co skálu tluče, jest tomu tak. Postavili pevné zdi, bašty, věže mezi sebe a ostatní lid. Rozhlédni se tady kolem a tomu se naučíš: hory s horami a lidé s lidmi. Jeden strom roste s druhým, podporuje se, jsou vkořeněny do jedné půdy, o jejíž sílu se dělí, větve si podávají jako ruce. Jest mezi nimi některý, co křivo roste, i snad nezaviněně, i snad svou vinou; některý jest hromem otřískán, jiný práchniví — ale všichni jsou spolu, podporují se. A lidé — kamenné zdi mezi sebou stavějí, pergameny, předsudky. A proto nechť si zvykají princezny plakat bez účasti neurozených, jako si zvykly plakat ženy těch skalařů tam dole. A v tom jest konec pohádek.«

Poutník se zamyslel a když se probral, neviděl již pastýře v hoře. Ani cestičky nebyly již tajuplné, ani houštiny neuděsovaly, že z poza nich náhle něco divného vyskočí. Před ním vlní se hřbety hor jeden za druhým, kam jen oko dohlédne; temné smrčiny i seče, v nichž zabělá se zbylá břízka, lesy střílecké, v nichž trčí někde trosky hradu, lesy koryčanské s troskou Cimburku. A nade vším bylo ticho, ticho krásných lesů. A když se ohlédl nazpět, nespátřil již přízraku bledé princezny a brány hradu byly široce rozevřeny pro všechny.

*OBSAH: LÍPA NEVINY. / ZBOJNÍCI. / MU-
ZIKUS ARKLEB. / POKLADY. / BUCHLOVSKÁ
PRORADA. / PANÍ V ZÁVOJI. / POHÁDKA
S BALKONU HRABĚNKY LUDMILY. //*